

Aynaya Yazılan Mektuplar Şenol Tombaş

– Kalibredost · 06 Ağustos 2018

Canlı, cansız her mahlûkatın tenine sağanak halinde temas eden pek çok çeşidi vardır rahmetin. Yine en bilineni ve ismiyle isimlenen yağmurun, kendi içinde pek çok çeşidi... Varlığı can, yokluğu son...

Buna rağmen, şifasına naylon set çeker kimi. Kimi çiğnememe bahanesinin arkasına gizler kaçışlarını. Zaten su damlalarından oluşmaz her yağmur, her bedeni ıslatmaz. Sahrada tepeden tırnağa ıslananı, nasip sandalına binemediği için ummanın ortasında kuru kalanlar anlamaz. Cahilliğin verdiği cesaretle mecnun, meczup, deli diye yaftalandırır çoğunluk, başka âlemlerin yağmurlarında yıkananları.

Kalp gözün açıksa;

Kimini gözünden tanırsın, kimini yüzünden. Kimini duruşundan tanırsın, kimini gülüşünden. Damlaları kalemine mürekkep eden ıslanmış da kelimelerinden... O kelimeler ki; siluet haline dönmüş esintilerin can suyu, hayat busesidir. Yine o kelimeler ki; hayat verdiği karakterleri yanı başımıza getirir, bize hayat dersi verir.

Farklı âlemlerin sağanağını, âlemimize taşımak adına yağmur oluğu olan karakterleri “Bu Bahar Sonbahar” adlı öykü kitabında tanıdık önce. Şenol Tombaş’ın akıcı üslubunun akıntısında bir kapı araladık. Sırrın tadını aldık. Ve sonuna geldiğimizde sahifelerin, biliyorduk bunun asla bir son olmadığını. Bekledik...

Halk Edebiyatı Dergisi Yayınları’ndan çıktı ikinci kitap. On iki kısa hikâye. Yüz kırk yedi sahife. Sırtı sırlı cam zeminin kırılğan ama geçirgen olmayan yüzeyine işlenmişti bu kez sırlı anlatılar. “Aynaya Yazılan Mektuplar”.

Ben İstanbul sokaklarını çok iyi bilirim. Bildiği yollarda kaybolan tek insan benim. Utanmasam her gördüğüme soracağım: “Arkadaş, ben neredeyim.” (Ender Bulunan Gül – Sayfa 99)

O gözlerle bir kez olsun seyreyleyebilsem İstanbul’u, her sokak başında, her yol ağzında razıyım kaybolmaya...

Sizin göremedikleriniz, yok olduğu anlamına mı geliyor? Geceleri güneş görünmüyorsa artık yok mudur? Demek siz sabahtan habersizsiniz. (Ender Bulunan Gül – Sayfa 109)

Bizim yağmurlarımız, varlığa yapışan kiri temizlemez oldu artık. Bunca kirin tortunun arasında günü, geceyi ayıramaz olduk.

Öyle ise ben, ebediyen susuyorum, neden biliyor musun Güline?

- Seni, sana yakışır bir şekilde anlatabilmek için. (Ender Bulunan Gül – Sayfa 111)

Öyle hikâyeler vardır ki “hikâye” değildir onlar, sonsuzluk aynasında durmadan yanan mektuplardır.

Ve yazarın dediği gibi hayat hikâyeden okunur. O halde var mısınız hayatı pulsuz mektuplardan okumaya?

Aralayın kapağını korkmayın. Başka âlemlere akarken, Son Eşkıya'nın muskası koruma altına alır sizi.

Ödersek aşkın istediği bedeli, öte âlemde huriler bekler bizi.

“Hayatın sonu ölüm! Yapmayın Halis Baba'ya zulüm...” Yaralarına aldırmadan üflediği nefesle kavalını dilbaz eden Halis Babaya kulak verirseniz yeterince, şehre konser verdiğini duyabilirsiniz Galata kulesinin.

Hikâye Olmayan Hikâye'de, içi boşaltılmış kavramlara dövünürsünüz Boncukođlu'nun yarenliğinde.

Kelepçelerinizi kırarsınız bazen. Şehirde köye kaçarsınız kimi zaman.

Masumun, kendini savunmaya dahi tenezzül etmeyecek kadar masum olduğunu müşahede edersiniz Ayaklı Türbe'de.

Hayatın tıpkısı gibi olan Hayat Köyü'nde bir olur, pir olur, sır olursunuz.

İnsanın insana, polisin polise, doktorun doktora, anlatıcının dinleyiciye ihtiyacı olduğunu öğrenirsiniz İçinizi Yakan Mazi'de. Yalanın gerçek olamayacağını, ama gerçeğin yalan olabileceğini anlarsınız, şehri sarmışken ayı korkusu.

Nihayetinde yine yağmur başlar, melek dokunuşlarını hak edenleri ıslatmak adına. Hem de bardaktan boşalırcasına. Belki de Münevverin babasının gözlerinden akar bu yağ.

Elini attı kafasına, miğferi yoktu. Hayır, olamaz! Kafasını da bulamadı yerinde. Ne olmuş olabilirdi? Hatırlayamadı; ama bir gören vardır diye düşündü. Sonra bir fırça, sanki ensesini okşuyordu. Gülümseyecek bir sureti yoktu; fakat kalbi huzurluydu.

Çok geçmeden Münevver'in elindeki fırçanın ucundan belirdi babasının yüzü, yavaş yavaş. Yiđit, biliyordu bir görenin olduğunu. Durmadı Münevver, yağlı boya tablosunda birleştirdi bütün renkleri. Dahası babasının beynine; tekrar tekrar daldırdı fırçayı ve herkesin içinde birleşebileceği bir çerçeve çizdi. (Tablodaki Gölgeleler – Sayfa 147)

Asla mücadeleden yılmayan kitabın karakterleri, sizlerle tanışmayı bekliyor. Atmosferine dalınca anlayacaksınız, aslında onlarla ne kadar iç içe yaşadığınızı...